

РЕШЕНИЕ

№ 1236

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 05.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9157** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по повод искова молба на И. В. Б. против Националната агенция за приходите /НАП/ за обезщетение в размер на 1000 /хиляда/ лева за причинени неимуществени вреди, вследствие на неизпълнение в достатъчна степен на задължението по чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27. 04. 2016 г., ведно със законната лихва от 15. 07. 2019 г. /алтернативно от датата на завеждане на исковата молба/ до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

Първоначалното производство се е развило по дело № 11322/2019г. по описа на АССГ, по което е постановено Решение № 4692/24.08.2020г., с което искът е отхвърлен като неоснователен, при следните съображения:

В чл. 4 от ЗОДОВ е уреден материално правният режим на отговорността, с препращане за неуредените въпроси към граждански закони /§ 1 от ЗР на ЗОДОВ/. В този смисъл искът по глава XI от АПК се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане и за да възникне право на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. незаконосъобразен акт /отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен - чл. 204, ал. 3 от АПК/, или незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод на административна дейност /което се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 от

АПК/; 2. вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени ли неимуществени/; 3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие и бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като отговорността на държавата се характеризира като обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

В конкретния случай се претендира, че настъпването на вредите е последица от незаконосъобразно бездействие, предвид което и съобразно разпоредбата на чл. 204, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, на първо място съдът следва да установи дали е такова бездействие, което да е незаконосъобразно, и едва след това - дали е причинно-следствена връзка между него и настъпилите за ищцата вреди.

В хипотезата на чл. 257 от АПК, на оспорване пред съда подлежи неизвършването на действия, които са вменени пряко като задължение за административния орган в закон или подзаконов нормативен акт. Задължението като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактно, а конкретно регламентирани в Конституцията, законите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да се отграничи кога тяхното изпълнение има за последица реализирането на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

За конкретния случай съдът извел, че в обхвата на доказване следва да бъде установено конкретно деяние, което да представлява неправомерно бездействие от страна на администрацията на НАП, което именно да е довело до безспорния резултат – изтичане на лични данни от базата данни, чийто администратор е НАП. Твърдяното нарушение винаги представлява конкретно деяние - за процесния случай – бездействие. Фактическият състав по доказването му включва установяване на конкретно фактическо, техническо или правно дължимо действие, което не е извършено при възникване на предпоставките за извършването му.

Съдът приел, че твърдяните от ищцата „подходящи и ефективни мерки организационни и технически мерки“ трябва да бъдат установени чрез изследване на наличието на задължения за администрацията, които са останали неизпълнени или лошо изпълнени /некачествено или късно/, или задължения на служители при администрацията на НАП, които да не са изпълнени или са лошо изпълнени /некачествено или късно/, като за процесния случай ищецът конкретизирал твърдяното бездействие от страна на Националната агенция за приходите като неполагане на достатъчна грижа и неприлагане на ефективни мерки за защитата на сигурността на данните, с което не е изпълнила задълженията си по чл. 24 и чл. 32 от Регламента и чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД. Твърдят се още нарушения на чл. 45, ал. 1, т. 6 от ЗЗЛД; чл. 64 от ЗЗЛД; чл. 66, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗЛД; чл. 67 от ЗЗЛД; чл. 68 от ЗЗЛД, като изброените са довели до нарушение по §1, т. 10 от ДР на ЗЗЛД във връзка с чл. 4, т. 12 от Регламента.

Съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни /в конкретния случай НАП/, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки

се преразглеждат и актуализират. Същото задължение се съдържа и в чл. 24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, а в чл. 32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат.

Съдът приел, че визираните от ищеца норми не регламентират конкретни задължения, респ. действия на Националната агенция за приходите, свързани с опазване на личните данни, неизпълнението на които да съставлява незаконосъобразно бездействие по смисъла на чл. 257 от АПК.

Разпространената на 15. 07. 2019 г. информация чрез медиите за установен неоторизиран достъп до обработваните от НАП бази данни с лични данни е безспорно установен факт, като последното е следствие от хакерска атака, като е образувано и досъдебно производство по случая за киберпрестъпление, за което към момента на приключване на съдебното дирене, няма данни да е приключило. Касае се за противоправно поведение от страна на трети неустановени лица, което е довело до негативния резултат - неоторизиран достъп. Следователно предмет на евентуалното престъпление по досъдебното производство е именно посегателство върху обработваните от НАП бази данни с лични данни, което представлява интелектуална собственост. Липсва каквато и да е презумпция за противорправно поведение /включително действие/ бездействие/ на собственика на базата данни, в случая администратора на лични данни – НАП, което да е довело или да е съпричинило за така установеното деяние. Да се приеме обратното, при липса на доказателства за това, означава да се приеме, че всеки субект, срещу когото е реализирано посегателство, носи отговорност за допускането на същото, поради наличие на негово противоправно поведение.

Именно поради тази причина съдът е дал указания на ищеца, че в негова тежест да докаже наличието на незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в неполагане на необходимата грижа по опазване на личните данни конкретно на ищеца, на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, задължението за ответния орган за извършване на действие, а именно за обработване на личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни на ищец.

Такива от ищеца не са посочени, като същият се е ограничил да твърди, че самият неоторизиран достъп води до извод за наличие на пропуски /бездействия/ от страна на администратора на лични данни, което представлява неговото противоправно поведение, от което ищецът е ощетен.

Установеният вредоносен резултат, изразяващ се в неоторизиран достъп до лични данни не доказва сам по себе си деянието от страна на извършителя му /което е предмет на висящо досъдебно производство/, а още по-малко доказва наличие на противоправно поведение от страна на пострадалия /или ощетеното юридическо лице/, която в случая собственикът на базата данни – НАП и администратор на личните данни, съхранявани в същата.

Въпреки предоставената възможност на ищеца да ангажира доказателства, от които да се установи, че пропуски от страна на НАП са допринесли за резултата – изтичане на данни, такива не били ангажирани и представени.

Доколкото в производството по реда на чл. 203, ал. 4 от АПК не се е доказало твърдяното от ищеца незаконосъобразно бездействие, съдът приел, че не е налице и пряка причинно-следствена връзка между него и настъпилите неимуществени вреди.

Отделно от това съдът извел, че дори да се приеме, че е доказано по безсъмнен начин незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, не е доказана причинно-следствена връзка между него и настъпилите неимуществени вреди. Към исковата молба е приложена снимка на електронно съобщение със следния текст: „НАП: по заявка номер 4458 ИМА неправомерно разкрити лични данни“. Тази информация обаче не може по никакъв начин да се отнесе към извършената от страна на ищеца справка, доколкото липсват индивидуализация на търсещия информация, поради което не става ясно, че същата се отнася до И. Б.. Разпитаната по делото свидетелка посочва, че синът ѝ бил притеснен. По делото обаче не се установи същият да е извършил проверка кои конкретно негови лични данни са изтекли. Последното внася съмнение в степента на тревожност и ангажираност, която е създадена у ищеца от изтичането на информацията. Информацията относно конкретните лични данни на И. Б., които са изтекли, е представена едва на 7. 05. 2020 г. от НАП /л. 180 от делото/, в значителен период след завеждането на исковата молба. От посочената справка се установява, че по отношение на идентификатор [ЕГН] разпространените лични данни включват ЕГН и имена, както и данни от справка за изплатени доходи на физически лица /чл. 73 от ЗДДФЛ/ за 2017 г.

Ищецът твърди, че е преживява стрес, безпокойство, притеснение, почувствал се е застрашен от физическо посегателство, изнудвания. Изброените емоционални сътресения безспорно представляват вид неимуществени вреди, но съдът намира, че те не са пряка и непосредствена последица от изтичането на личните данни на ищеца, а освен това останаха и недоказани. За да бъде уважен искът по основание, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищеца неимуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразното бездействие. Преживеният стрес, безпокойство и притеснение, следва да са такива, че да доведат до промяна в качеството на живот на ищеца, т.е. не просто да са преживени, но и да са довели до някаква промяна в неговото поведение. В конкретния случай не се установява такава промяна.

По изложените съображения, искът е отхвърлен.

В хода на проведеното касационно оспорване, ВАС е отменил решението на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане, при следните мотиви и указания:

Неправилна е правната квалификация на иска, направена от съда. Макар, предявеният иск да следва да се разгледа по реда, предвиден в националното право за реализиране отговорността на държавата за причинени вреди, правна квалификация на иска е различна от тази по чл.1 ЗОДОВ.

От обстоятелствата в исковата молба става ясно, че се твърди допуснати нарушения от страна на НАП за изпълнение на задължения, произтичащи от разпоредби от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. (GDPR) (наричан за краткост по-долу Регламента). Съгласно чл.82, параграф 1 от Регламента всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди, в резултат на нарушение на Регламента, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди. Следователно, правната квалификация на предявения иск следва да е именно чл.82, параграф 1 от Регламента.

Неправилната квалификация на иска е довела до неправилно прилагане на правилата

за разпределение на доказателствената тежест между страните по делото. В исковата молба ясно са посочени задълженията по регламента, които ответникът не е изпълнил. Твърденията на ищеца са, че ответникът не е приложил подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира целостта и поверителността на данните на лицата, че съществуват недостатъци в защитата на информационната сигурност на НАП, че от 2008г. не е правено осигуряване на сървъра и осигурителните системи на НАП, че липсва резервен сървър, че сървъра на НАП е бил уязвим за външни влизания, че изборният от НАП втори идентификатор не осигурява по-сериозна защита на личните данни.

В своя отговор на исковата молба, НАП възразява, че като администратор на лични данни, е предприела всички необходими технически и организационни мерки за защита при обработването на личните данни, във връзка с което твърдение, НАП е следвало да докаже фактите, на които то се основа, съгласно чл.154, ал.1 ГПК, като представените писмени доказателства - Политика по информационна сигурност на НАП, версия 3.0 от 2016 година, Методика за оценка на риска, версия 1.1 от 2015 година, Заповед № 3-ЦУ-1436/15.10.2018г. на изп.директор на НАП, Политика по защита на личните данни в Националната агенция за приходите, Указания за обозначаване и работа с информация, не са били достатъчни. Необходимо е било да се установи, че предвидените мерки в посочените документи са изпълнени на практика и, че те са достатъчни за осигуряването на пълната и ефикасна защита на личните данни.

Първоинстанционният съд неправилно приел, че се твърди хипотезата на чл.257 АПК, откъдето прави извода, че доказателствената тежест е за ищеца. Не всяко неизпълнение на задължение за фиктивно действие е бездействие по смисъла на чл.257 АПК. Предмет на осъдителния иск по чл.256 и чл.257 АПК е правото на лице или организация на конкретни фактически действия от административен орган, за които органът е задължен пряко от закона (определение № 11950 от 10.11.2008г. на ВАС по адм.д.№ 13502/2008г.). В конкретния случай от обстоятелствената част на исковата молба, не следва, че твърденията са за бездействие по смисъла на чл.257 АПК. Твърди се бездействие на длъжностни лица на ответника да изпълнят свои преки задължения по служба, произтичащи от Регламента, което неизпълнение на служебни задължения е довело до нарушаване на правото на защита на личните данни на ищеца.

Предпоставките по чл. 82, параграф 1 от Общия регламент са в кумулативност и са: наличие на материална или нематериална вреда; нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679; причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението на Регламента. Съгласно императивната разпоредба на чл.5, параграф 2 от Регламента, НАП в качеството ѝ на администратор на лични данни носи доказателствената тежест, че е спазвала принципите, свързани с обработването на личните данни, в конкретния случай на ищеца, в това число, че е гарантирала подходящо ниво на сигурност при обработката на тези данни.

Безспорно е между страните, че до информационната система на НАП е осъществен неоторизиран достъп. От твърденията на ищеца следва, че този неоторизиран достъп не би бил факт, ако ответникът е предприел действията, за които се твърди, че е бездействал. Обратно, НАП твърди, че е предприел и е осъществил всичко

необходимо за защита на личните данни на лицата при тяхната обработка.

След като съдът не разполага със специални знания, за да прецени, какво е направено, дали направеното е достатъчно, могла ли е да бъде избегната хакерската атака и ако "да", какво още е следвало да се направи, съдът е следвало при условията на чл. 171, ал.2 АПК служебно да допусне изслушването на съдебно-техническа експретиза по този въпрос, за която да определи компетентно/компетнтни вещо/вещи лица. Като не е направил това, съдът е пропуснал да изясни съществен за спора въпрос.

Не можел да се сподели извода на съда и за недоказаност на претърпяната от ищеца вреда, тъй като той не бил доказал активно поведение за установяване на съдържанието на разкритите за него лични данни, както и не бил доказал, че притежава имущество, за което да се притеснява, че може да стане обект на злоупотреби. Този извод на съда освен, че бил необоснован, бил и неправилен. Още от уточнителната молба на ищеца от 6.11.2019г. (лист 24 от делото на първоинстанционния съд) ставало ясно, че ищецът е знаел, какви точно данни са били разкрити за него. В тази молба е посочено "Чувства се незащитен от държавата - на показ са изложени неговите имена, ЕГН, документи за самоличност, телефонни номера, информация за доходите му и адреса, на който живее."

Твърденията на ищеца са, че неговите притеснения са във връзка с това, да не се злоупотреби със самоличността му, като възможността за отчуждаване на негово имущество е само фрагмент от общото му притеснение, поради което липсата на доказателства, че притежава такава, не може да служи като аргумент, че ищецът не е доказал твърдените от него притеснения.

Така мотивиран, ВАС отменил решението на АССГ и върнал делото за ново разглеждане, по повод което е образувано настоящото дело.

Съдът е постановил определение № 7088/24.09.2021г. за насрочване на делото, с което е направил и доклад за същото, както е дал указания за доказателствената тежест на страните, в изпълнение на дадените от ВАС указания.

Страните не са ангажирали никакви доказателства в хода на настоящото производство.

Съдът е спрял делото до приключване на дело по преюдициално запитване на СЕС № С-340/2021г., като след постановяване на решение, делото е възобновено.

В проведеното открито съдебно заседание ищецът не се явява и не се представлява.

Ответникът се представлява от юрк Т., който оспорва иска, като счита същият за недоказан. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на исковата молба.

Съгласно Решение от 14.12.2023г. по дело на СЕС № С-340/2021г. следва:

Членове 24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) трябва да се тълкуват в смисъл, че неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“ по смисъла на тези членове 24 и 32.

2) Член 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове.

3) Принципът на отчетност на администратора, закрепен в член 5, параграф 2 и конкретизиран в член 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по член 82 от този регламент разглежданият администратор носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по член 32 от посочения регламент са подходящи.

4) Член 32 от Регламент 2016/679 и принципът на ефективност на правото на Съюза трябва да се тълкуват в смисъл, че за да се прецени дали са подходящи мерките за сигурност, приложени от администратора на основание на този член, назначаването на съдебна експертиза не може да представлява доказателствено средство, което системно е необходимо и достатъчно.

5) Член 82, параграф 3 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент, като посоченият администратор трябва тогава да докаже, че причинилият съответните вреди факт не може по никакъв начин да му бъде вменен.

6) Член 82, параграф 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на

нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“ по смисъла на тази разпоредба.

Според чл.82, §3 от ОРЗД администраторът или обработващият лични данни се освобождава от отговорност съгласно параграф 2, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата. Тежестта да докаже, че са взети подходящите организационни и технически мерки, е на администратора/обработващия, а не на лицето, което твърди, че в резултат на липсата на такива мерки, е претърпяло вреда.

Администраторът/обработващият следва да установи по несъмнен начин, че е предприел подходящите и ефективни организационни и технически мерки, така че по никакъв начин не е отговорен за изтичането на личните данни на ищеца в интернет пространството, в резултат на извършения неправомерен пробив в информационната система на НАП.

В съображение 74 от ОРЗД е предвидено, че администраторът е длъжен да прилага подходящи и ефективни мерки и да е в състояние да докаже, че дейностите по обработването са в съответствие с този регламент, включително ефективността на мерките. Тези мерки следва да отчитат естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и риска за правата и свободите на физическите лица. А в съображение 146 от ОРЗД е предвидено, че администраторът или обработващият лични данни следва да бъде освободен от отговорност, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за вредите.

След оповестяване и узнаване за неоторизирания достъп, на основание чл.22 от Регламента, НАП незабавно е уведомила за случая КЗЛД с писмо. Страните не спорят, че са предприети мерки за незабавно уведомяване на обществеността чрез онлайн и други медии, както и са предприети мерки за преустановяване на нерегламентирания достъп. Следователно са спазени разпоредбите на чл.33 и чл.34 от Регламента, като е проведено предписаното в тях уведомяване. Налице е уведомяване както на компетентните органи – КЗЛД, Прокуратура и МВР, така и на обществеността.

По делото от ответника е представена справка за неправомерно разпространени лични данни на ищеца. Уточнени са и данните, които се твърди, че са „изтекли“ за лицето – ЕГН и имена, и идентификационни данни за лице, посочени в различни документи.

Изложеното обосновава извод, че ищецът доказва наличието на нарушено негово право – на защита на личните му данни от администратора на тези лични данни, което право е накърнено от

неправомерния достъп до същите и разпространяването им в интернет пространството.

Приложени са доказателства, че към 15.07.2019г. в НАП са разработени, утвърдени и действащи документи, както следва: Издадена е Заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП, с която е утвърдена политика по защита на личните данни в НАП. Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП, версия 3.0 от м. май 2016, както и Инstrukция № 2/08.05.2019г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал.2 от Инstrukцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения. Със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри С. по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП. Със заповед от 29.11.2017г. са утвърдени указания за обозначаване и работа с информацията, версия 3.0. Разработена е процедура за оценка на риска за информационната сигурност. Със заповед № ЗЦУ-733/17.03.2016г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени вътрешни правила за мрежовата и информационна сигурност, Политика за управление на достъпа до информационни активи и услуги в НАП“, версия 2,0, Политика по информационна сигурност на НАП, версия 3.0.

Посочените писмени доказателства доказват вземането на организационни мерки от страна на НАП, назад във времето. Същевременно липсват доказателства, от които да се направи извод, че тези организационни мерки са подходящи, за да гарантират защита на данните, както и че същите са актуализирани. С тези доказателства не може да се установи, че предприетите организационни мерки, са били в такава степен подходящи и ефективни, че да гарантират обработването на личните данни в съответствие с изискванията на Регламент (ЕС) 2016/679. Ответникът не сочи и взетите конкретни технически мерки за защита на личните данни, които обработва, от неправомерен достъп. НАП е разбрала за неправомерния достъп от публикации в медиите, поради което следва логичния извод, че взетите мерки, установени с представените писмени доказателства не гарантират, че администраторът следи за неправомерен достъп и при наличието на такъв, разбира своевременно за това. Следователно мерките са недостатъчни и неподходящи.

Предприетите от ответника действия след „изтичането“ на данните следва да се приемат за задоволителни. Действително, която й да е информационна система не може да бъде напълно защитена от хакерски атаки, но в случая администраторът на лични данни към момента на приключване на съдебното следствие не сочи разработването на други подходящи мерки или осъвременяването на съществуващите за защита на личните данни, които обработва.

Предвид изложеното и като съобрази тълкуването на нормите на 24, чл. 32 и чл. 82, §3 от Регламента / обсъдени в т.3, т.4 и т.5 от Решение № С-340/2023г. на СЕС/, съдът за нуждите на настоящото производство намира, че следва да бъде възприето, с оглед безспорният факт за изтичане на данните на лицето, както и с оглед указаната доказателствена тежест на ответника относно изпълнение на неговите задължения за препятстване на това, че е налице недостатъчна степен на организационни и технически мерки, взети от обработващия лични данни, които са допринесли за неправомерно изтичане на такива, вкл. данните на настоящия ищец.

Администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този Регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент. Поради това, допускането на изтичане на данни само по себе си следва да доказва недостатъчната степен на съхранението им, съгласно изискването на Регламента.

Предвид установеното следва да се приеме, че първата предпоставка за уважаване на иска за обезщетение е налице.

Администраторът или обработващият лични данни следва да обезщети всички вреди, които дадено лице може да претърпи в резултат на обработване на данни, което нарушава настоящият регламент /съображение 146 от ОРЗД/. Преживените неимуществени вреди не могат да се предполагат. Не може да се приеме, че в резултат на неправомерния достъп до лични данни, поради бездействието на администратора за предприемането на подходящите и ефективни организационни и технически мерки такива вреди винаги настъпват.

Съгласно точка 6 от цитираното Решение от 14.12.2023г. на СЕС, разпоредбата на чл. 82, §1 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“

по смисъла на тази Регламента.

За процесния случай се установява следното: Още от уточнителната молба на ищеца от 6.11.2019г. (лист 24 от дело № 11322/2019г.) става ясно, че ищецът е знаел, какви точно данни са били разкрити за него. В тази молба е посочено "Чувства се незащитен от държавата - на показ са изложени неговите имена, ЕГН, документи за самоличност, телефонни номера, информация за доходите му и адреса, на който живее."

Твърденията на ищеца са, че неговите притеснения са във връзка с това, да не се злоупотреби със самоличността му, като възможността за отчуждаване на негово имущество е само фрагмент от общото му притеснение, поради което липсата на доказателства, че притежава такава, не може да служи като аргумент, че ищецът не е доказал твърденията от него притеснения.

Предвид това и като съобрази указанията за тълкуване на разпоредбата на чл. 82, §1 от ОРЗД, съдът приема, че така изложеното и доказано от разпита на свидетеля, изслушан в първоначалното производство, следва да се приеме, че вследствие поведението на ответника, за ищеца са възникнали опасения за потенциална злоупотреба с негови лични данни, които представляват неимуществена вреда. С оглед обаче потенциалният характер на опасенията и липсата на установен вредоносен резултат, съдът намира, че обезщетението следва да бъде определено не в размера на заявената претенция от 1000 лева, а до размер от 500 лева.

Съдът съобрази разпоредбата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, за да приеме, че на ищеца следва да се присъди обезщетение по справедливост в размер на 500, 00 лв. Този размер съответства на характера и тежестта на претърпените вреди, тяхната продължителност и неблагоприятното им отражение в личната му сфера. Обезщетението се дължи за периода от 15.07.2019 г. до 16.09.2019 г. /датата на подаване на исковата молба/, ведно със законната лихва върху размера на обезщетението - сумата 500, 00 лв., считано от 16.09.2019 г. Исковите за размера на обезщетението над 500, 00 лв. до 1000, 00 лв. и за законната лихва върху този размер /разликата/ са неоснователни и недоказани.

С оглед изхода на спора, основателна е претенцията на ищеца за разносики в размер на 45 лева за внесени държавни такси.

Представени са доказателства за осъществена правна помощ при условията на чл. 38 от Закона за адвокатурата и е направено искане за заплащане на адвокатско възнаграждение на адвоката, осъществил безплатна правна помощ - адв. Ю.. На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ,

същото следва да се определи съразмерно с уважената част на иска, съгласно чл. 8 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, а именно в размер на 200 лв за всяка от инстанциите – за водене на производството пред АССГ по АД 11322/2019г., по АД 11029/2020г. и по настоящото производство, в общ размер от 600 лева, като по делото е представен един договор за правна помощ за всички инстанции

Ответникът също е претендирал присъждане на разноски. На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ответника НАП, се дължи възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита. Изчислено съгласно правилото на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото, съразмерно с отхвърлената част от предявения иск това възнаграждение следва да бъде определено в размер от по 100 лв за трите производства, като същите не подлежат на компенсация, тъй като задължението за заплащане на адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА е в полза на адвоката, осъществил защитата, а това за заплащане на разноските към ответника е на ищеца.

По изложените съображения, на адв. Ю. следва да бъдат присъдени 300 / триста/ лева по компенсация.

Така мотивиран, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите по иск, с правно основание чл. 79, параграф 1 и чл. 82, параграф 1 от Общия регламент относно защитата на данните да заплати на И. В. Б. сума в размер на 500, 00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода 15.07.2019 г. - 16.09.2019 г., настъпили в резултат на незаконосъобразно бездействие от страна на Национална агенция за приходите, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължения по чл. 59, ал. 1 от Закона за защита на личните данни и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на данните, да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на лицето, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 16.09.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата над 500, 00 лева до пълния предявен размер от 1000, 00 лева, ведно със законната лихва върху разликата, отхвърля предявените искове като неоснователни.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на И. В. Б. сума в размер на 45, 00 лева, разноски по делото.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на адв. С. Ю. сумата от 600 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА И. В. Б. да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 300, 00 лева, юрискнослутско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: